

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11A 368/2011 - 56 ze dne 4. prosince 2014, v právní věci žalobkyně: A. P., proti žalovanému: Ministerstvo kultury, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2011, č. j. MK 51640/2011 OPP, sp. zn. MK-S 13067/2011 OPP:

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 17. 10. 2011, č. j. MK 51640/2011 OPP, sp. zn. MK-S 13067/2011 OPP se zrušuje, věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12.922,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2011, kterým zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 5.9.2011, čj: NPÚ-302/6455/2011, o odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1990 Sb., ohledně informací spočívající ve zpřístupnění veškerých dokumentů, které se týkají osoby a majetku JUDr. A. S.

Žalobkyně uvedla, že podala žádost, aby jí Národní památkový ústav poskytl informace spočívající ve zpřístupnění veškerých dokumentů, včetně archiválií, ke kterým má povinný subjekt přístup a které se týkají

1) osoby JUDr. A. S.

2) movitého a nemovitého majetku, který měl během svého života JUDr. A. S. ve vlastnictví, který se v současnosti nalézá na území ČR.

Národní památkový ústav žádost odmítl údajně z faktických důvodů s tím, že sice existují soupisy majetku, které žalobkyně požadovala, ale povinný subjekt je nemá k dispozici. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl. Tvzení o tom, že sice existují soupisy majetku, ale že je prvostupňový správní orgán nemá k dispozici, považuje za nepravdivé a nezákonné tvrzení. Z rozsáhlé publikační činnosti NPÚ lze prokázat, že sám povinný subjekt se existencí takového majetku sám opakovaně prezentuje. Národní památkový ústav uvedl, že by jím poskytnuté informace byly neúplné, neověřené a nepřesné, což by bylo v rozporu se zákonem. Z tohoto ale jednoznačně vyplývá, že informaci k dispozici má, ale pouze z důvodu, že existuje teoretická možnost, že snad nejsou kompletní, je raději neposkytne vůbec. Např. ve výroční zprávě z roku 2010, kterou žalobkyně citovala i v odvolání, Národní památkový ústav, pracoviště České Budějovice uvádí, že „Českobudějovické územní odborné pracoviště Národního památkového ústavu je vědeckovýzkumnou institucí, která se zabývá ochranou, poznáváním, dokumentací a prezentací památkového fondu na území jihočeského kraje. K 31.12.2010 se na území působnosti ÚOP nacházelo 5.506 nemovitých památek, 196.368 movitých památek a inventárních položek mobiliárních fondů státních památkových objektů, 33 národních kulturních památek, 7 městských památkových rezervací, 16 vesnických památkových rezervací, 25 městských památkových zón, 55 vesnických památkových zón a 5 krajinných památkových zón.“ JUDr. A. S. byl prokazatelně vlastníkem rozsáhlého majetku v oblasti, kterou citovaná výroční zpráva zahrnuje. Toho si jsou správní orgány vědomy, stejně tak jako toho, že JUDr. A. S. byl vlastníkem celého rozsáhlého majetku tzv. hlubocké primogenitury rodu ***. Národní památkový ústav tedy má informace požadované žalobkyní a nepravdivě tvrdí, že je nemá.

Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného a uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec nepředpokládá, že by žadatel měl k získání požadovaných informací cokoli prokazovat. V daném případě ani není a nebylo kdy. Žalovaný rozhodl bez jakékoli předchozí výzvy a nebyl tak dán prostor k dokazování. Důkazním materiálem je samotná publikační činnost žalovaného. Uvedené důkazy mají správní orgány k dispozici. Žalobkyně věří, že žádný ze správních orgánů nebude tvrdit, že nevědí, že např. *** sbírka kostýmních miniatur na zámku Český Krumlov, je majetkem, který měl během svého života JUDr. A. S. ve vlastnictví, který se v současnosti nalézá na území ČR, v takovém případě by totiž projeví svou naprostou nekompetenci k zákonem svěřeným úkolům.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že požadovanými informacemi nedisponuje a nemá ani povinnost jimi disponovat. V době převodu *** majetku na stát nebyla provedena žádná inventura mobiliáře. Dále poukázal na to, že případné existující soupisy nejsou sestaveny tak, aby mohlo být vyhověno předmětné žádosti a vznikly až několik let po převodu *** majetku na stát. Zcela jistě neodpovídají skutečnosti v roce 1947 a nejsou garancí přesných informací z doby předávání *** majetku. Není tedy pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že předmětnými informacemi disponuje, ale nechce je pro jejich nepřesnost, neověřenost či neúplnost poskytnout, jak namítá žalobkyně. Předmětných informací se tak nelze domáhat ani

ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o informacích, neboť zákon o archivnictví a spisové službě představuje zvláštní úpravu, která v ustanoveních § 34 - § 41 stanoví specifická pravidla pro přístup k archiváliím, resp. pro nahlížení do archiválií či pořizování výpisu a jejich kopií či opisů. Na to byla žalobkyně upozorněna a věděla tak, na základě jakého právního předpisu by se měla pro příště orientovat a jaký subjekt se obrátit. Navíc v žádosti o informaci nebyl přesně vymezen předmět informace či označen dokument, jehož poskytnutí je požadováno. Žádost tak nesměřovala k poskytnutí konkrétní a u povinného subjektu dostupné a zaznamenané informace. Povinný subjekt je sice povinen poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, ale v kontextu s článkem 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod je žadatelům garantováno, že budou informace poskytovat způsobem přiměřeným. Je pravdou, že žalobkyně není povinna označovat konkrétní důkazní prostředky, má ale za to, že pokud žalobkyně zpochybňovala postup žalovaného, bylo v jejím zájmu, aby svá konkrétní tvrzení podpořila současným předložením důkazů, nebylo-li zřejmé, že tyto důkazy má povinný subjekt k dispozici. Pokud by bylo zjevné, že žalovaný důkazy disponuje, je nutné takové důkazy alespoň konkrétně označit.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobkyně předložil soudu listiny, kterými navrhl provést důkaz k tomu, že seznamy majetku ve vlastnictví JUDr. A. S. existují, a že jsou ve správě kastelánů. Dodal, že je z nich patrné, že NPÚ spravuje zámecké objekty vybavené původním mobiliářem z doby, kdy náležely JUDr. A. S. Zdůraznil, že je to právě NPÚ, kdo provádí rekonstrukce těchto interiérů a že NPÚ má majetek JUDr. A. S. zdokumentovaný, spravuje jej a odmítá jej zpřístupnit, ačkoli se v něm nachází i majetek osobní povahy, jako např. dobové rodinné fotografie či kniha svatebních hostů.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 24.8.2011 k Národnímu památkovému ústavu žádost o poskytnutí informace spočívající ve zpřístupnění veškerých dokumentů, včetně archiválií, ke kterým má povinný subjekt přístup a které se týkají osoby JUDr. A. S. a movitého a nemovitého majetku, který měl během svého života JUDr. A. S. ve vlastnictví, který se v současnosti nalézá na území ČR.

O žádosti rozhodl Národní památkový ústav rozhodnutím ze dne 5.9.2011, čj: NPÚ-302/6455/2011 tak, že žádost odmítl a poukázal na to, že žádost směřuje k poskytnutí souboru

informací, které nejsou konečným autoritativním výstupem činnosti a působnosti NPÚ a v požadované podobě v Národním památkovém ústavu neexistují, ani o takovém souboru informací nemá Národní památkový ústav informace. Podle sdělení NPÚ v době převodu *** majetku na stát nebyla provedena žádná inventura mobiliáře, navíc požadovanou informací ani nemá povinnost disponovat. NPÚ tak odmítl podanou žádost z faktických důvodů, které nejsou stanoveny v § 7-11 zákona o informacích. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Poukázal na to, že žádost nebyla doložena informacemi obsahujícími materiály, např. dokumenty, listiny, záznamy, i když žalobkyně tvrdí, že poskytla důkazy. Žádný důkaz nelze dovodit ani z citace výroční zprávy, která je obecná. Jednotlivé inventární složky v NPÚ nejsou sledovány a vedeny z hlediska jejich původu. NPÚ získal majetek z příslušnosti s ním hospodařit nejspíše na základě archivního záznamu z doby činnosti Národní kulturní komise. Tyto archivní záznamy by měly být uloženy ve Státním ústředním archivu v Praze. Povinný subjekt nemá povinnost zjišťovat původ mobiliáře, o který pečuje. Působnost NPÚ vyplývá ze statutu NPÚ a NPÚ nemá jako povinný subjekt povinnost vyhledávat původ majetku, který má ve správě. Pokud žalobkyně požaduje zpřístupnění archiválií, je třeba postupovat v souladu se zákonem č. 499/2004, o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů. Požadavek na zpřístupnění veškerých dokumentů včetně archiválií, v této kauze stojí mimo působnost povinného subjektu (s § 34-41 zákona č. 499/2004 Sb. o archivnictví) a povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací povinný subjekt (Národní památkový ústav) rozhodl tak, že z faktických důvodů, které nejsou stanoveny v § 7 – 11 zákona č. 106/1999Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném v době rozhodování žalovaného, (dále jen „zákon o informacích“), odmítl.

Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že povinný subjekt odmítá informace poskytnout, protože soubor informací v požadované podobě v Národním památkovém ústavu neexistuje, ani o takovém souboru informací nemá Národní památkový ústav informace.

Pokud chce ale povinný subjekt odmítnout informaci z důvodu, že požadovaný soubor informací neexistuje a odůvodňuje to tím, že v době převodu *** majetku na stát nebyla provedena žádná inventura mobiliáře, je toto odůvodnění dle soudu zcela nedostačující.

Z ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) vyplývá, že správní orgán musí své rozhodnutí řádně odůvodnit. V souladu s tímto ustanovením je nutné, aby povinný subjekt uvedl konkrétní důvody, proč informace nemůže poskytnout, kde požadované informace zjišťoval a které materiály zkoumal ve snaze žádosti žadatelky vyhovět. Z odůvodnění rozhodnutí takové informace nevyplývají. Naopak z rozhodnutí prvostupňového orgánu je patrné, že se tento spokojil pouze se sdělením, že požadovaný soupis není k dispozici, a že poskytnutí neúplné, neověřené nebo nepřesné informace by bylo v rozporu s účelem zákona o informacích.

Je pravděpodobné, že kompletní informace tak, jak je v žádosti požaduje žalobkyně, skutečně nemusí existovat, avšak zcela nepravděpodobné je, že by Národní památkový ústav s ohledem na své kompetence neměl vůbec žádný soupis majetku JUDr. A. S., a to alespoň částečný, že by tedy neměl přehled o tom, jaký majetek spravuje. Ze zákona o informacích pak vyplývá povinnost správního orgánu informace, kterými disponuje, poskytnout.

Zákon o informacích pamatuje i na situaci, kdy je nutné vynaložit ze strany povinného subjektu na pořízení informací zvýšené úsilí, když v § 17 odst.1 zákona o informacích uvádí, že povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Z toho je patrné, že Národní památkový ústav se měl alespoň pokusit žadatele vyhovět částečně s tím, že ji mohl vyzvat k úhradě vzniklých nákladů. Pokud by jí vyhovět nemohl, bylo na něm, aby tento postup řádně odůvodnil.

S ohledem na uvedené neobstojí ani tvrzení povinného subjektu o tom, že by poskytnutí informace bylo neúplné, a proto ji neposkytl. Podle § 15 zákona o informacích pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Z uvedeného je patrné, že zákon o informacích umožňuje povinnému subjektu poskytnout informaci částečnou či neúplnou s tím, že mu ukládá povinnost rozhodnout i o té části žádosti, ve které žadateli nevyhoví. S tím ale opět souvisí povinnost povinného subjektu důvody pro odmítnutí žádosti řádně odůvodnit.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěry povinného subjektu ztotožnil, když se v podstatě taktéž spokojil s informací, že povinný subjekt nemá požadované informace k dispozici. Proto soud dospěl k závěru, že ani v rozhodnutí žalovaného není dostatečně odůvodněn závěr o tom, z jakého důvodu nebyla žadatelce poskytnuta vůbec žádná z požadovaných informací. Odůvodnění, že jednotlivé inventární složky v Národním památkovém ústavu nejsou sledovány ani vedeny z hlediska jejich původu dle soudu nemůže obstát, neboť jak soud již uvedl, je nepravděpodobné, že by správce majetku, neměl u žádného inventáře informaci o jeho původním vlastníkově. Pro posouzení důvodnosti podané žádosti není ani podstatné, zda žalobkyně svou žádost informacemi obsahujícími materiály, např. dokumenty, listiny, záznamy, doložila či nikoli. Zákon o informacích takovou povinnost nestanovuje, když v § 14 odst. 2 k náležitostem žádosti uvádí, že ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášená k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Tyto náležitosti podaná žádost splňuje.

Městský soud na základě závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, Proto soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

S ohledem na ustanovení § 12 zákona o informacích o možnosti omezit poskytované informace, přistoupil soud pouze ke zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by správnímu orgánu v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona o informacích nařídil, aby povinnému subjektu požadované informace poskytl. Je tak na správních orgánech, aby ve věci znovu rozhodly a své závěry řádně odůvodnily.

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012 za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci, sepis žaloby) a jeden úkon podle advokátního tarifu účinného po 1.1.2013 v hodnotě 3.100,- Kč (účast u jednání soudu dne 4.12.2014) a tři režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 8.200,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobkyně osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.722,- Kč. Další náklady představuje

zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby. Soud proto přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.922,- Kč. Tuto částku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10A 250/2010 - 62 ze dne 12. března 2015, v právní věci žalobce: Občanské sdružení *, proti žalovanému: Ministerstvo kultury, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2010, č. j. MK 15870/2010 OPP, sp. zn. MK-S 8787/2010 OPP:**

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 26. 8. 2010, č. j. MK 15870/2011 OPP, sp. zn. MK-S 8787/2010 OPP, a rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 30. 6. 2010, č. j. NPÚ -371/6273/10, se zrušují.

II. Národnímu památkovému ústavu se nařizuje poskytnout žalobci informaci, jaké jsou celkové náklady na pracovní místo vedoucího zahradníka zámeckého parku v * za roky 2003 až 2009 a první kalendářní pololetí roku 2010, a to v každém roce zvlášť s členěním za každý rok na základní mzdu (plat), vyplacené odměny či jiné požitky, odvody, režie a případné další náklady, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.900 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu (dále též povinný subjekt) ze dne 30. 6. 2010, č. j. NPÚ-371/6273/10, a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím povinného subjektu byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací.

Žalobce podal u povinného subjektu dne 30. 6. 2010 žádost o poskytnutí informací, jaké jsou celkové náklady na pracovní místo vedoucího zahradníka zámeckého parku v *** za dobu od roku 2003, a to v každém roce zvlášť, s tím, že žádá uvést za každý rok výši základní mzdy (platu), vyplacených odměn či jiných požitků, odvody, režie případně další náklady.

Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 30. 6. 2010, č. j. NPÚ-371/6273/10, žádost odmítl a uvedl, že v daném případě žádost směřuje k poskytnutí informace o platu konkrétní osoby, ačkoliv není přímo určena jménem. Konkrétní výše platu jednotlivých zaměstnanců je považována za osobní údaj zaměstnance a není možné ji bez souhlasu zaměstnance zveřejnit.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů má na požadované informace nárok. Zamítnutí žádosti by bylo možné pouze tehdy, pokud by nešlo o veřejné prostředky, případně pokud by prostředky nevynakládal povinný subjekt, ale jiný úřad.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 26. 8. 2010, č. j. MK 1587/2010 OPP, a to tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce požaduje sdělení informací, které se týkají osobních údajů a poskytnutí takovéto informace brání zákon č. 101/2000 Sb. Vydaným rozhodnutím tudíž nebylo zkráceno žalobcovo právo na svobodný přístup k informacím, neboť rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí uvedl, že z ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím jednoznačně vyplývá, že zákon počítá s tím, že povinný subjekt poskytuje i osobní údaje. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů může správce údajů zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, tedy i povinnosti dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce se proto domnívá, že na poskytnutí požadovaných informací měl právo.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování osobních informací, položené dotazy byly správně vyhodnoceny jako otázky vztahující se k osobním údajům, protože se jedná o údaje týkající se určeného nebo snadno určitelného subjektu. Proto navrhuje, aby soud podanou žalobou jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 31. 10. 2013, čj. 10 A 250/2010–35, soud řízení přerušil, neboť zjistil, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla v řízení pod sp. zn. 8 As 55/2012 předložena otázka, zda v případě kolize práva žadatele na informace s právem jiného subjektu na ochranu soukromí je nutno vzájemně si konkurující práva poměřit pomocí testu proporcionality.

Rozšířený senát v uvedené věci rozhodl rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, v němž dospěl k následujícím závěrům: *Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.*

V odůvodnění tohoto rozsudku přitom mj. uvedl: *Je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, viz k tomu výše sub [73]) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:*

- *zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,*

- *zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),*

- *zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (např. analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*

• *zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),*

• *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Po vydání tohoto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zdejší soud usnesením ze dne 21. 11. 2014, čj. 10 A 252/2010–38, vyslovil, že v řízení se pokračuje.

Žalovaný v návaznosti na závěry uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedl, že podle jejího názoru vedoucí zahradník zámeckého parku v *** je osobou, která se na podstatě povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění okolností nevýznamným způsobem, přičemž nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Jedná se sice o osobu, která je placena z veřejných prostředků, ale vykonává u povinného subjektu činnosti pomocné a servisní povahy. Proto se žalovaný i nadále domnívá, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení (tj. vedoucí zahradník zámeckého parku v ***) ve svém vyjádření k projednávané věci uvedla, že se neztotožňuje s názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku. Poukazuje rovněž na to, že žádost o poskytnutí informací je motivována osobním sporem mezi ním a předsedkyní žalobce.

Žalobce v replice na tato vyjádření uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že vedoucí zahradník zámeckého parku v *** se podílí na podstatě povinného subjektu jen nepřímo a nepodstatným způsobem. Zdůraznil, že vedoucí zahradník má k dispozici dvě desítky přímo podřízených pracovníků, které má řídit, každodenně určovat jejich konkrétní náplň práce a rozhoduje o jejich odměňování v řádu několika milionů korun ročně.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze vyšel ze závěrů uvedených ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, který je zjevně znám žalobci, žalovanému i osobě zúčastněné na řízení, a proto není nutné zde jeho odůvodnění nad rámec toho, co již bylo uvedeno výše, obsáhle rekapitulovat. Zdejší soud se přitom domnívá, že odůvodnění tohoto rozsudku obsahuje dostatečné protiargumenty k výhradám, jež vůči tomuto rozsudku uplatnila osoba zúčastněná na řízení. Pro stručnost zdejší soud na odůvodnění tohoto rozsudku v plném rozsahu odkazuje.

Z citované části tohoto rozsudku přitom jednoznačně vyplývá, že bez dalšího má být vždy poskytnuta informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance. V daném případě je požadována informace o platu vedoucího zahradníka zámeckého parku v ***, tedy jednoznačně osoby v řídicí pozici povinného subjektu. Je přitom zcela nerozhodné, že podřízenými této osoby jsou (pravděpodobně) již jen osoby provádějící

servisní činnosti, podstatné je to, že informace se týká platu vedoucího zaměstnance a taková informace má být bez dalšího poskytnuta vždy.

Soud proto zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti i rozhodnutí žalovaného odvolání a současně povinnému subjektu podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nařídil povinnému subjektu požadované informace žalobci poskytnout.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a dále hotové výdaje za tři úkony (převzetí věci, podání žaloby a replika k vyjádření žalovaného) ve výši paušální náhrady po 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13). Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2.900,- Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.